

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo Mons. Martina Davidka	3
Duchovní slovo	
Pastýřský list na Nový rok 2022	4
Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2022	5
Události	
56. diecézní setkání mládeže	6
Svatá Zdislava do českého křišťálu oděna	8
Pouť ad Limina apostolorum	10
Červená středa v litoměřické diecézi	11
Vzpomínka	
Rozloučení s jáhnem Mgr. Jiřím Čunátem	12
Školství	
Biskup předal studentům stipendium	13
Zasedání správních rad církevních škol	13
Události	
Vyhlášení výsledků soutěže k Noci kostelů	14
Napsali jste	
Kostel sv. Anny v Jedlce	16
Zvony pro kostel ve Vranově nad Dyjí	17
Biblické příběhy	
Příběhy apoštolského vyznání víry	18
Kalendárium	
Kalendárium na prosinec a leden	19
Zprávy	
Zprávy z diecéze	20
Charita	
Výcvikové středisko v Mnichově Hradišti	22
Chomutovská charita vyhlásila sbírku	22
Charita Most	23
Pozvánky	
Knižní nabídka a pozvánky	24
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	27

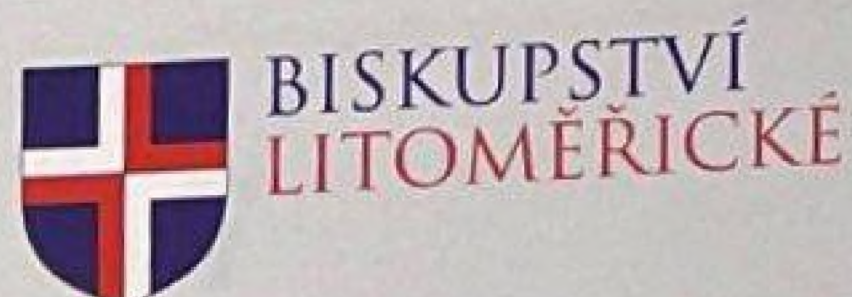

Na obálce:
Křišťálový
relikviář
sv. Zdislavy

Foto:
David Sobotka

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
26. ročník • 5. číslo • 30 Kč

Úvodní slovo

Milí čtenáři časopisu Zdislava,

na prahu nového roku dostáváte do rukou toto číslo, které je opět plné informací a zpráv ze života litoměřické diecéze. Jistě je zde místo pro krátké ohlédnutí za rokem 2021. Zřejmě se většina z nás shodne, že to byl rok náročný, ale v mnohém poučný. Katoličtí křesťané nežijí ve vzduchoprázdnu, ale ve společnosti mnoha ostatních lidí, kteří dar víry, nebo alespoň jejího intenzivního prožívání, nemají. Zažili jsme o rok dříve šok z příchodu pandemie, která nám na jedné straně připomněla křehkost našeho bytí, ale zároveň nás mohla přivést k hlubším úvahám nad životem a jeho smyslem. Objevila se nejen omezení, ale přicházely i nové formy, jak prožívat společné slavení Boží přítomnosti uprostřed nás. V letošním roce jsme se stali už tak trochu, promiňte tu vojenskou terminologii, „mazáky“ nebo „druhoročáky“ této nové reality. Jenomže právě to by mohlo vést k tomu, že by si někdo mohl říci, že to „staré a lety osvědčené“ už neplatí. Není tomu tak. Spíše ke všemu tomu, co dobře známe, přibyla řada novinek. Z každé zkoušky totiž vycházíme obohaceni o nové zkušenosti.

Farní společenství už na rozdíl od roku 2020 vědí, že různá opatření mají svůj smysl, ale že přesto, že si držíme tzv. sociální odstup, jsme si často mnohem blíže, protože sdílíme společná trápení, ale i občasné radosti. Naše různá setkání již nejsou jaksi všední a samozřejmá, ale mají nyní nádech vzácnosti. Bylo-li dříve někdy zahalení slavení mše svaté zdáním zvykovosti, dnes tomu zdaleka tak není. Je stále více zřejmé, že mše svatá nemusí nutně být, například proto, že onemocní kněz nebo jsou různé hygienické překážky a další problémy. Pak již nepřistupujeme k Božím věcem s jakousi automaticností, ale užíváme si tyto chvíle s vědomím, že příště už to být nemusí. A to nemluvím ani o situacích, že jsme někoho vidali sedávat v kostelních lavicích a najednou se dozvíme, že už je po smrti. Že pohřeb se konal z hygienických důvodů jen v úzkém rodinném kruhu, a nikoliv v celém farním společenství. Tato situace vedla i k tomu, že kněží začnou od Nového roku do úředních matričních knih zapisovat i další formy křesťanského rozloučení, než je jen klasický pohřeb s rakví v kostele a průvod na hřbitov s uložením ostatků. Forem křesťanského rozloučení je celá řada.

Abychom však nemluvili jen o věcech posledních, zaměříme svou pozornost do budoucna. Perspektiva vůbec není špatná. Společnost kolem nás totiž nejen očekává, že víru ve zmrtvýchvstalého Krista žijeme, což dosvědčujeme každodenním životem, ale budeme o ní schopni hovořit a ji předávat. Zvláště v této době je mnoho návratů k životu z víry, řada opravdových konverzí a zájem o věci Boží. Pro křesťany žijící mezi „nevěřícími“ jsou zde velké příležitosti. V nedávném průzkumu, opřeném ne o manipulativní praktiky různých agentur, ale o solidní záznamy, které zveřejnila ČBK, vyšlo najevo, že česká společnost, co se týče víry, odpovídá průměru západoevropských zemí, a že mýtus nejateističtější země na světě, který se nám někdy snaží někteří novináři vnutit, je čistý nesmysl. Lidé v této zemi mají svou přirozenou religiozitu jako ostatní lidé žijící na západ od nás. Co snad chybí je systematické vzdělávání ve víře, kvalitní předávání základních věcí křesťanství a dobrá svědectví o Bohu a církvi, ale jinak nejsme zase tak odlišní od našich sousedů, s nimiž sdílíme hranice.

Ve společnosti došlo k řadě změn. Jednou z nich jsou i vyšší náklady na život a s tím i zvyšující se inflace. Ta je sama důsledkem celosvětového hospodářského vývoje, nicméně promítá se do každodenního života i do jeho podrobností. Mluvím o tom, protože se to dotýká i časopisu Zdislava. Do konce roku 2021 stál jeden výtisk 30 Kč. Ceny papíru, tisku, poštovního apod. stouply. Snažíme se dlouhodobě dělat Zdislavu tak, aby to, co získáme prodejem, pokrývalo náklady. Nicméně situace nás nutí, abychom v roce 2022 zvýšili cenu jednoho výtisku na 40 Kč. Při pěti číslech za rok to dělá 200 Kč na předplatném. Vzhledem ke kvalitě, kterou se snažíme držet, počtu obrazového i textového materiálu, můžeme říci, že to je téměř zázrak, že se všechno daří a jistě můžeme spoléhat na nebeskou přímluvu sv. Paní Zdislavy, která jako dobrá hospodárka nám pomáhá.

Přímluvě sv. Paní Zdislavy tedy chceme svěřit přicházející rok, neboť péče o nemocné nás jistě bude čekat i v příštím roce. Ona však se ujímá nejen správy veřejných věcí, nemocných a slabých, ale skrze její přímluvu přichází rozvoj, uzdravení a život. Svátá paní Zdislavo, oroduj za nás v novém roce 2022.

Mons. Martin Davídek
Generální vikář

